

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I

Νύχτα βαθιά· τόσο πολύ πώς ἄργησες Καλέ μου ;
Σὰ μιὰ φοβέρα τῇ γρικῶ καὶ τῇ βουῇ τοῦ ἀνέμου.
Σκύλλος οὐρλιάζει... Τί ἔτριξεν; Ἡ εἰκόνα!.. Σὲ λιγάνι
ὕα σβήση κ' ἡ παρήγορη φωτιά μέσα στὸ τζάκι.

II

Γλυκοχαράζει... Μόνη ἐγὼ καὶ τολμηρὴ Ἀμαζύνα
μὲ μιὰ λαχτάρα στὸ ὅτι μου τὸρμητικό, τὸ μαῦρο
φεύγω καὶ πάω πρὸς στήν Ἀδύγη, καὶ πάω σὰ χελιδόνα
γοργή, τῇ θεῖα τοῦ φωτός πηγὴ σάμπως γιὰ ναῦρω.

III

Τί μέθη! Νύχτα, ἀτέλειωτος ὁ κάμπος κι ἀπὸ πᾶνω
τὰ οὐράνια ξάστερα, κ' ἐγὼ μὲ τ' ἄτι μου πηγαίνω,
πηγαίνω μέσα στ' ἄπειρο καὶ πονθενὰ δὲ φτάνω.
Κι ὅλα τὰστέρια μ' ἀκλουθοῦν καθὼς γοργοδιαβαίνω.

IV

Ὁ ἥλιος ἀπόψε σὲ ὅλη του τῇ δόξα καὶ στοργῇ του
μὲ ἀγνὸ χρυσάφι στόλισε τὴν ἔρημὴ κάμαρά μου,
μὲ μιὰ ζεστή μὲ σκέπασε πορφύρα σὰν παιδί του,
κι ὅλα τὰ δάκρυα στέγνωσαν ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου.

V

Νοιώθω μαλλιά ἀνυπόταχτα πὼς ὀλοζώντανα εἰστε
καὶ μέσ' στὴ γῇ, νὰ γίνετε χρυσὸ περιπλοκάδι
ποθεῖτε, μέσ' ἀπ' τὴ σκλαβιά τοῦ τάφου, ἀπ' τὸ σκοτάδι,
στάγερι, στάνοιξιότικο τὸ φῶς νὰ κυματῖστε.

VI

Ὁλόγυρά μου χαλασμός σὲ νύχτα δίχους ἄστρα.
Πῶς μιὰ Ἀρμονία στὰ βάθη μου ζῇ πάντα, κοσμοπλάστρα.
Ποῖος Θεός, ψυχὴ μου, ἀθάνατο πιστὸ σέχει ποτίσει
καὶ τίποτα ἀπ' τάγιο σου δὲ σὲ ξυπνὰ μεθύσει.

VII

Στὴ Νίκη τοῦ Παιωνίου
Κιζᾶν τὰ φτερά ἀπ' τὰσύγκριτο σου κόπηκαν κορμί
ζῆς καὶ πετᾶς ἀδιάκοπα μ' ἐκείνων τὴν ὁρμή.
Ἔρχεσαι, φτάνεις, πάλλουνε τὰ στήθη ἀπὸ χαρὰ
θριάμβου, τὸ πόδι σου τῇ γῇ ν' ἀγγίση λαχταρᾶ.

VIII

Ἡ Σιωπὴ τὰ στέφανα τοῦ ἰδανικοῦ μας γάμου
καθὼς ἀλλάζει, πὼς μεθῶ καὶ νοιώθω ὀλόγυρά μου
νὰ χύνεται ὅλη σου ἡ ψυχὴ σ' ἀγάπης θείας λιβάνι.
Τὴν ἀνασαινω, μύρο ἀγνὸ, πού ὡς στὴν ψυχὴ μου φτάνει.

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ